
RiShabhagItA

ऋषभगीता

Document Information

Text title : RiShabhagItA

File name : Rishhabhagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Proofread by : Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Description-comments : Mahabharat Shantiparva Chapter 124-128 (Adhaya numbers differ for different editions)

Acknowledge-Permission: Professor Tokunaga

Latest update : December 29, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

December 29, 2022

sanskritdocuments.org

ऋषभगीता

मडाभारते शान्तिपर्वान्तर्गता ।

अध्यायः १२४

युधिष्ठिर उवाच ।

धमे जना नरश्रेष्ठ प्रशंसन्ति सदा भुवि ।

धर्मस्य शीलमेवाद्यौ ततो मे संशयो मडान् ॥ १ ॥

यदि तच्छक्यमस्माभिर्ज्ञातुं धर्मभृतां वर ।

श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं यथैतदुपलभ्यते ॥ २ ॥

कथं नु प्राप्यते शीलं श्रोतुमिच्छामि भारत ।

किं लक्षणं य तत्रोक्तं भ्रूढि मे वदतां वर ॥ ३ ॥

भीष्म उवाच ।

पुरा दुर्योधनेनेह धृतराष्ट्राय मानद ।

आप्यातं तप्यमानेन श्रियं दृष्ट्वा तथागताम् ॥ ४ ॥

धन्द्रप्रस्थे मडाराज तव स भ्रातृकस्य ह ।

सभायां यावडसनं तत्सर्वं शृणु भारत ॥ ५ ॥

भवतस्तां सभां दृष्ट्वा समृद्धिं याप्यनुत्तमाम् ।

दुर्योधनस्तदासीनः सर्वं पित्रे न्यवेदयत् ॥ ६ ॥

श्रुत्वा य धृतराष्ट्रोऽपि दुर्योधनवयस्तदा ।

अभ्रवीत्कर्णसहितं दुर्योधनमिदं वयः ॥ ७ ॥

किमर्थं तप्यसे पुत्र श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ।

श्रुत्वा त्वामनुनेष्यामि यदि सम्यगबविष्यसि ॥ ८ ॥

यथा त्वं मडद्वैश्वर्यं प्राभः परपुरञ्जय ।

किङ्कुरा भ्रातरः सर्वे मित्राः सम्बन्धिनस्तथा ॥ ८ ॥

आच्छाद्यसि प्रावारानश्रासि पिशितौदनम् ।

आजनेया वडन्ति त्वां कस्माच्छोयसि पुत्रक ॥ १० ॥

दुर्योधन उवाच ।

दश तानि सलस्राणि स्नातकानां मडात्मनाम् ।

भुञ्जते रुध्रपात्रीषु युधिष्ठिर निवेशने ॥ ११ ॥

दृष्ट्वा य तां सभां दिव्यां दिव्यपुष्पकुलान्विताम् ।

अश्वांस्तिरिक्त्वाषान्नानि विविधानि य ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा तां पाण्डवेयानामृद्धिमिन्द्रोपमां शुभाम् ।

अमित्राणां सुमहतीमनुशोयामि मानद ॥ १३ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

यदीच्छसि भ्रियं तात यादृशीं तां युधिष्ठिरे ।

विशिष्टां वा नरव्याघ्र शीलवान्भव पुत्रक ॥ १४ ॥

शीलेन हि त्रयो लोकाः शक्या जेतुं न संशयः ।

न हि किञ्चिदसाध्यं वै लोके शीलवतां भवेत् ॥ १५ ॥

अेकरात्रेण मान्याता त्र्यडेण जनमेजयः ।

सभरात्रेण नाभागः पृथिवीं प्रतिपेदिवान् ॥ १६ ॥

अेते हि पार्थिवाः सर्वे शीलवन्तो दमान्विताः ।

अतस्तेषां गुणकीता वसुधा स्वयमागमत् ॥ १७ ॥

अत्राप्युदाडरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।

नारदेन पुरा प्रोक्तं शीलमाश्रित्य भारत ॥ १८ ॥

प्रह्लादेन हृतं राज्यं महेन्द्रस्य मडात्मनः ।

शीलमाश्रित्य दैत्येन त्रैलोक्यं य वशीकृतम् ॥ १९ ॥

ततो बृहस्पतिं शङ्कः प्राञ्जलिः समुपस्थितः ।

उवाच य मडाप्राज्ञः श्रेय षच्छामि वेदितुम् ॥ २० ॥

ततो बृहस्पतिस्तस्मै ज्ञानं नैःश्रेयसं परम् ।

कथयामास भगवान्देवेन्द्राय कुतूहल ॥ २१ ॥

अेतावच्छ्रेय षत्येव बृहस्पतिरभाषत ।

धन्द्रस्तु भूयः पप्रथ्य क्व विशेषो भवेदिति ॥ २२ ॥

बृहस्पतिरुवाच ।

विशेषोऽस्ति महांस्तात भार्गवस्य महात्मनः ।

तत्रागमय भद्रं ते भूय श्रेय पुरन्दर ॥ २३ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

आत्मनस्तु ततः श्रेयो भार्गवात्सुमहायशाः ।

ज्ञानमागमयत्प्रीत्या पुनः स परमधुतिः ॥ २४ ॥

तेनापि समनुज्ञातो भार्गवेण महात्मना ।

श्रेयोऽस्तीति पुनर्भूयः शुक्रमाह शतकृतुः ॥ २५ ॥

भार्गवस्त्वाह धर्मज्ञः प्रह्लादस्य महात्मनः ।

ज्ञानमस्ति विशेषेण ततो लृष्टश्च सोऽभवत् ॥ २६ ॥

स ततो ब्राह्मणो भूत्वा प्रह्लादं पाकशासनः ।

सृत्वा प्रोवाच मेधावी श्रेयं श्रेयं वेदितुम् ॥ २७ ॥

प्रह्लादस्त्वब्रवीद्विप्रं क्षणो नास्ति द्विजर्षभ ।

त्रैलोक्यराज्ये सक्तस्य ततो नोपदिशामि ते ॥ २८ ॥

ब्राह्मणस्त्वब्रवीद्वाक्यं कस्मिन्काले क्षणो भवेत् ।

ततोपदिष्टमिच्छामि यद्यत्कार्यान्तरं भवेत् ॥ २९ ॥

ततः प्रीतोऽभवद्राजा प्रह्लादो ब्रह्मवादिने ।

तथेत्युक्त्वा शुभे काले ज्ञानतत्त्वं ददौ तदा ॥ ३० ॥

ब्राह्मणोऽपि यथान्यायं गुरुवृत्तिमनुत्तमाम् ।

यकार सर्वभावेन यद्भक्तस्य मनसेच्छति ॥ ३१ ॥

पृष्टश्च तेन बहुशः प्राप्तं कथमस्मिन्म ।

त्रैलोक्यराज्यं धर्मज्ञा कारणं तद्ब्रवीद्वि मे ॥ ३२ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

नासूयामि द्विजश्रेष्ठ राजास्मीति कदाचन ।

कव्यानि वदतां तात संयच्छामि वडामि य ॥ ३३ ॥

ते विस्रब्धाः प्रभाषन्ते संयच्छन्ति य मां सदा ।

ते मा कव्यपदे सक्तं शुश्रूषुमनसूयकम् ॥ ३४ ॥

धर्मात्मानं जितकोपं संयतं संयतेन्द्रियम् ।
 समाधिन्वन्ति शास्तारः क्षौद्रं भग्विव भक्षिकाः ॥ ३५ ॥
 सोऽहं वागग्रविधानां रसानामवलेखिता ।
 स्वजात्यानघितिष्ठामि नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ३६ ॥
 अेतत्पृथिव्याममृतमेतथ्यक्षुरनुत्तमम् ।
 यद्ब्राह्मणो मुषे कव्यमेतच्छ्रुत्वा प्रवर्तते ॥ ३७ ॥
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 अेतावच्छ्रेयं धत्याहं प्रह्लादो ब्रह्मवादिनम् ।
 शुश्रूषितस्तेन तदा दैत्येन्द्रो वाङ्मयमब्रवीत् ॥ ३८ ॥
 यथावद्गुरुवृत्त्या ते प्रीतोऽस्मि द्विजसत्तम ।
 वरं वृणीष्व भद्रं ते प्रदातास्मि न संशयः ॥ ३९ ॥
 कृतमित्येव दैत्येन्द्रमुवाच स य वै द्विजः ।
 प्रह्लादस्त्वब्रवीत्प्रीतो गृह्यतां वरं धृत्युत ॥ ४० ॥
 ब्राह्मण उवाच ।
 यद्वि राजन्प्रसन्नस्त्वं मम येच्छसि चेद्धितम् ।
 भवतः शीलमिच्छामि प्रामुषेण वरो मम ॥ ४१ ॥
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 ततः प्रीतश्च दैत्येन्द्रो भयं यास्याभवन्महत् ।
 वरे प्रदिष्टे विप्रेण नाल्पयेतायमित्युत ॥ ४२ ॥
 अेवमस्त्विति तं प्राह प्रह्लादो विस्मितस्तदा ।
 उपाकृत्य तु विप्राय वरं दुःभान्वितोऽभवत् ॥ ४३ ॥
 दत्ते वरे गते विप्रे शिन्तारानीन्महती ततः ।
 प्रह्लादस्य महाराज निश्चयं न य जग्मिवान् ॥ ४४ ॥
 तस्य शिन्तयतस्तात छाया भूतं महाधुते ।
 तेजो विग्राहवत्तात शरीरमजडात्तदा ॥ ४५ ॥
 तमपृच्छन्महाकायं प्रह्लादः को भवानिति ।
 प्रत्याह ननु शीलोऽस्मि त्यक्तो गच्छाम्यहं त्वया ॥ ४६ ॥
 तस्मिन्द्विजवरे राजन्वत्स्याम्यहमनिन्दितम् ।

योऽसौ शिष्यत्वमागम्य त्वयि नित्यं समाहितः ।
 धृत्युक्त्वान्तर्दितं तद्वै शकं चान्वविशत्प्रभो ॥ ४७ ॥
 तस्मिंस्तेजसि याते तु तादृग्रूपस्ततोऽपरः ।
 शरीरान्निःसृतस्तस्य को भवानिति चाब्रवीत् ॥ ४८ ॥
 धर्मं प्रह्लाद मां विद्धि यत्रासौ द्विजसत्तमः ।
 तत्र यास्यामि दैत्येन्द्र यतः शीलं ततो ह्यलम् ॥ ४९ ॥
 ततोऽपरो मહाराज प्रज्वलन्निव तेजसा ।
 शरीरान्निःसृतस्तस्य प्रह्लादस्य महात्मनः ॥ ५० ॥
 को भवानिति पृष्टश्च तमाह स महाधुतिः ।
 सत्यमस्यसुरेन्द्राग्र्य यास्येऽहं धर्ममन्विल ॥ ५१ ॥
 तस्मिन्ननुगते धर्मं पुरुषे पुरुषोऽपरः ।
 निश्चकाम ततस्तस्मात्पृष्टश्चाह महात्मना ।
 वृत्तं प्रह्लाद मां विद्धि यतः सत्यं ततो ह्यलम् ॥ ५२ ॥
 तस्मिन्गते महाश्वेतः शरीरात्तस्य निर्ययौ ।
 पृष्टश्चाह अलं विद्धि यतो वृत्तमहं ततः ।
 धृत्युक्त्वा य ययौ तत्र यतो वृत्तं नराधिप ॥ ५३ ॥
 ततः प्रभामयी देवी शरीरात्तस्य निर्ययौ ।
 तामपृच्छत्स दैत्येन्द्रः सा श्रीरित्येवमब्रवीत् ॥ ५४ ॥
 उषितास्मि सुभं वीर त्वयि सत्यपराङ्मने ।
 त्वया त्यक्त्वा गमिष्यामि अलं यत्र ततो ह्यलम् ॥ ५५ ॥
 ततो भयं प्रादुरासीत्प्रह्लादस्य महात्मनः ।
 अपृच्छत य तां भूयः क्व यासि कमलालये ॥ ५६ ॥
 त्वं हि सत्यव्रता देवी लोकास्य परमेश्वरी ।
 कश्चासौ ब्राह्मणश्रेष्ठस्तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ॥ ५७ ॥
 श्रीरुवाच ।
 स शको ब्रह्मयारी य यस्त्यया योपशिक्षितः ।
 त्रैलोक्ये ते यदैश्वर्यं तत्तेनापहृतं प्रभो ॥ ५८ ॥
 शीलेन हि त्वया लोकाः सर्वे धर्मज्ञ निर्जिताः ।

तद्विज्ञाय मडेन्द्रेण तव शीलं हृतं प्रभो ॥ ५९ ॥

धर्मः सत्यं तथा वृत्तं बलं चैव तथा ह्यलम् ।

शीलमूला मलाप्राज्ञा सदा नास्त्यत्र संशयः ॥ ६० ॥

भीष्म उवाच ।

अेवमुक्त्वा गता तु श्रीस्ते य सर्वे युधिष्ठिर ।

दुर्योधनस्तु पितरं भूय अेवाब्रवीद्विदम् ॥ ६१ ॥

शीलस्य तत्त्वमिच्छामि वेतुं कौरवनन्दन ।

प्राप्यते य यथा शीलं तमुपायं वदस्व मे ॥ ६२ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

सोपायं पूर्वमुद्दिष्टं प्रह्लादेन मलात्मना ।

सङ्क्षेपतस्तु शीलस्य शृणु प्राप्तिं नराधिप ॥ ६३ ॥

अद्रोहः सर्वभूतेषु कर्मणा मनसा गिरा ।

अनुग्रहश्च दानं च शीलमेतत्प्रशस्यते ॥ ६४ ॥

यद-योषां हितं न स्यादात्मनः कर्म पौरुषम् ।

अपत्रपेत वा येन न तत्कुर्यात्कथञ्चन ॥ ६५ ॥

तत्तु कर्म तथा कुर्याद्देन श्लाघेत संसदि ।

अेतच्छीलं समासेन कथितं कुरुसत्तम ॥ ६६ ॥

यद्यप्यशीला नृपते प्राप्नुवन्ति क्वचिच्छ्रेयम् ।

न भुञ्जते चिरं तात समूलाश्च पतन्ति ते ॥ ६७ ॥

अेतद्विदित्वा तत्त्वेन शीलवान्भव पुत्रक ।

यदीच्छसि श्रियं तात सुविशिष्टां युधिष्ठिरात् ॥ ६८ ॥

भीष्म उवाच ।

अेतत्कथितवान्पुत्रे धृतराष्ट्रो नराधिप ।

अेतत्कुरुष्व कौन्तेय ततः प्राप्यसि तत्कलम् ॥ ६९ ॥

एति श्रीमहाभरते शान्तिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि

शीलवर्णनं नाम यतुर्विंशत्यधिकशततमोऽध्यायः । १२४

अध्यायः १२५

युधिष्ठिर उवाच ।

शीलं प्रधानं पुरुषे कथितं ते पितामह ।

कथमाशा समुत्पन्ना या य सा तद्गदस्व मे ॥ १ ॥

संशयो मे मदानेष समुत्पन्नः पितामह ।

छेत्ता य तस्य नान्योऽस्ति त्वत्तः परपुरुञ्जय ॥ २ ॥

पितामहाशा मडती ममासीद्धि सुयोधने ।

प्राप्ते युद्धे तु यद्युक्तं तत्कर्तायमिति प्रभो ॥ ३ ॥

सर्वस्याशा सुमडती पुरुषस्थोपजायते ।

तस्यां विहन्यमानायां दृग्भो मृत्युरसंशयम् ॥ ४ ॥

सोऽहं लताशो दुर्बुद्धिः कृतस्तेन दुरात्मना ।

धार्तराष्ट्रेण राजेन्द्र पश्य मन्दात्मतां मम ॥ ५ ॥

आशां मडत्तरां मन्ये पर्वतादपि सदुमात् ।

आकाशादपि वा राजन्नप्रमेयैव वा पुनः ॥ ६ ॥

ओषा यैव दुरुश्रेष्ठ दुर्विचिन्त्या सुदुर्लभा ।

दुर्लभत्वाच्च पश्यामि किमन्यदुर्लभं ततः ॥ ७ ॥

भीष्म उवाच ।

अत्र ते वर्तयिष्यामि युधिष्ठिर निबोध तत् ।

धृतिहासं सुमित्रस्य निर्वृत्तमृषभस्य य ॥ ८ ॥

सुमित्रो नाम राजर्षिर्लैलयो मृगयां गतः ।

ससार स मृगं विद्व्या बाणेन नतपर्वणा ॥ ९ ॥

स मृगो बाणामादाय यथावमितविद्धमः ।

स य राजा बली तूर्णं ससार मृगमन्तिकात् ॥ १० ॥

ततो निम्नं स्थलं यैव स मृगोऽद्रवदाशुगः ।

मुदूर्तमेव राजेन्द्र समेन स पथागमत् ॥ ११ ॥

ततः स राजा तारुण्यादौरसेन बलेन य ।

ससार बाणान्मनभृत्सम्पद्गो हंसवत्तदा ॥ १२ ॥

तीर्त्वा नदान्नीश्रैव पल्वलानि वनानि य ।

अतिक्रम्याभ्यतिक्रम्य ससारैव वनेथरन् ॥ १३ ॥

स तु कामान्मृगो राजन्नासाधासाधे तं नृपम् ।

पुनरभ्येति जवनो जवेन मडता ततः ॥ १४ ॥

स तस्य आशौर्भुङ्भिः समभ्यस्तो वनेथरः ।

प्रकीडन्निव राजेन्द्र पुनरभ्येति यान्तिकम् ॥ १५ ॥

पुनश्च जवमास्थाय जवनो मृगयूथपः ।

अतीत्यातीत्य राजेन्द्र पुनरभ्येति यान्तिकम् ॥ १६ ॥

तस्य मर्मच्छिदं धोरं सुमित्रोऽमित्रकर्शनः ।

समादाय शरश्रेष्ठं कार्मुकान्निरवासृजत् ॥ १७ ॥

ततो गव्यूतिमात्रेण मृगयूथपयूथपः ।

तस्य आशपथं त्यक्त्वा तस्थिवाग्प्रडसन्निव ॥ १८ ॥

तस्मिन्निपतिते आशे भूमौ प्रजलिते ततः ।

प्रविवेश मडारण्यं मृगो राजाध्यथाद्रवत् ॥ १९ ॥

एति श्रीमडाभरते शान्तिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि

ऋषभगीतासु पञ्चविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः । १२५

अध्यायः १२६

भीष्म उवाच ।

प्रविश्य तु मडारण्यं तापसानामथाश्रमम् ।

आससाद ततो राजा श्रान्तश्चोपाविशत्युनः ॥ २० ॥

तं कार्मुकधरं दृष्ट्वा श्रमार्तं क्षुधितं तदा ।

समेत्य ऋषयस्तस्मिन्पूजां यक्षुर्धयाविधि ॥ २१ ॥

ऋषयो राजशार्दूलमपृच्छन्स्वं प्रयोजनम् ।

केन भद्रं मुभार्थेन सम्प्राप्तोऽसि तपोवनम् ॥ २२ ॥

पदातिर्भृद्भुनिस्त्रिंशो धन्वी आशी नरेश्वर ।

येतद्विष्णाम विज्ञातुं कुतः प्राप्तोऽसि मानद ।

कस्मिन्सुले छि जातस्त्वं किन्नामासि भ्रवीछि नः ॥ २३ ॥

ततः स राजा सर्वेभ्यो द्विजेभ्यः पुरुषर्षभ ।

आयुष्यौ तदध्यानाय परिचर्या च भारत ॥ २४ ॥

डैडयानां कुले जातः सुमित्रो मित्रनन्दनः ।

यरामि मृगयूथानि निघ्नन्बाणैः सडश्रशः ।

भलेन मडता गुप्तः सामात्यः सावरोधनः ॥ २५ ॥

मृगस्तु विद्धो बाणेन मया सरति शल्यवान् ।

तं द्रवन्तमनु प्राप्तो वनमेतददृश्यथा ।

भवत्सकाशे नष्टश्रीर्लताशः श्रमकश्चितः ॥ २६ ॥

किन्तु दुःखमतोऽन्यद्वै यददं श्रमकश्चितः ।

भवतामाश्रमं प्राप्तो लताशो नष्टलक्षणः ॥ २७ ॥

न राजयलक्षणत्यागो न पुरस्य तपोधनाः ।

दुःखं करोति तत्तीव्रं यथाशा विडता मम ॥ २८ ॥

डिमवान्वा मडाशैलः समुद्रो वा मडोदधिः ।

मडत्वान्नावपधैतां रोदस्योरन्तरं यथा ।

आशायास्तपसि श्रेष्ठास्तथा नान्तमडं गतः ॥ २९ ॥

भवतां विदितं सर्वं सर्वज्ञा डि तपोधनाः ।

भवन्तः सुमडाभागास्तस्मात्प्रक्ष्यामि संशयम् ॥ ३० ॥

आशावान्पुरुषो यः स्यादन्तरिक्षमथापि वा ।

डि नु ज्यायस्तरं लोके मडत्वान्प्रतिभाति वः ।

अेतद्विष्णामि तत्त्वेन श्रोतुं डिमिड दुर्लभम् ॥ ३१ ॥

यदि गुड्यं तपोनित्या न वो ब्रूतेड मायिरम् ।

न डि गुड्यमतः श्रोतुमिष्णामि द्विजपुङ्गवाः ॥ ३२ ॥

भवत्तपो विघातो वा येन स्याद्विरमे ततः ।

यदि वास्ति कथायोगो योऽयं प्रश्नो मयेरितः ॥ ३३ ॥

अेतडारणसामग्र्यं श्रोतुमिष्णामि तत्त्वतः ।

भवन्तोऽपि तपोनित्या ब्रूयुरेतत्समाडिताः ॥ ३४ ॥

एति श्रीमडाभरते शान्तिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि

ऋषभगीतासु षड्विंशत्यधिकशततमोऽध्यायः । १२६

अध्यायः १२७

भीष्म उवाच ।
 ततस्तेषां समस्तानामृषीणांमृषिसत्तमः ।
 ऋषभो नाम विप्रर्षिः स्मयन्निव ततोऽब्रवीत् ॥ १ ॥
 पुराणं राजशार्दूल तीर्थान्यनुयन्प्रभो ।
 समासादितवान्दिव्यं नरनारायणश्रमम् ॥ २ ॥
 यत्र सा भदरी रम्या द्रुढो वैडायसस्तथा ।
 यत्र याश्चशिरा राजन्वेदान्पठति शाश्वतान् ॥ ३ ॥
 तस्मिन्सरसि कृत्वाणं विधिवत्तर्पणं पुरा ।
 पितृणां देवतानां च तत आश्रममियां तदा ॥ ४ ॥
 रेमाते यत्र तौ नित्यं नरनारायणवृषी ।
 अदूरादाश्रमं कञ्चिद्वासार्थमगमं ततः ॥ ५ ॥
 ततश्चीराञ्जिनधरं कृशमुख्यमतीव य ।
 अद्राक्षमृषिमायान्तं तनुं नाम तपोनिधिम् ॥ ६ ॥
 अन्वैर्नैर्मडाबाहो वपुषाष्टगुणान्वितम् ।
 कृशता यापि राजर्षे न दृष्टा तादृशी क्वचित् ॥ ७ ॥
 शरीरमपि राजेन्द्र तस्य कानिष्ठिका समम् ।
 ग्रीवा बाहू तथा पादौ केशाश्चाद्भुतदर्शनाः ॥ ८ ॥
 शिरः कायानुत्तमं च कर्णौ नेत्रे तथैव च ।
 तस्य वाक्यैव येष्टा य सामान्ये राजसत्तम ॥ ९ ॥
 दृष्ट्वाणं तं कृशं विप्रं भीतः परमदुर्मनाः ।
 पादौ तस्याभिवाद्याथ स्थितः प्राञ्जलिरग्रतः ॥ १० ॥
 निवेद्य नामगोत्रं च पितरं च नरर्षभ ।
 प्रदिष्टे यासने तेन शनैरुमुपाविशम् ॥ ११ ॥
 ततः स कथयामास कथा धर्मार्थसंछिताः ।
 ऋषिमध्ये मळाराज तत्र धर्मभूतां वरः ॥ १२ ॥
 तस्मिंस्तु कथयत्येव राजा राजुवलोचनः ।
 उपायाञ्जवनैरश्वैः सभलः सावरोधनः ॥ १३ ॥

स्मरन्पुत्रमराण्ये वै नष्टं परमदुर्मनाः ।
 भूरिद्युम्न पिता धीमान्रघुश्रेष्ठो मढायशाः ॥ १४ ॥
 षड्रक्ष्यामि तं पुत्रं द्रक्ष्यामीडेति पार्थिवः ।
 अेवमाशाकृतो राजंश्चर-वनमिदं पुरा ॥ १५ ॥
 दुर्लभः स मया द्रष्टुं नूनं परमधार्मिकः ।
 अेकः पुत्रो मढाराण्ये नष्टं षत्यसकृत्तदा ॥ १६ ॥
 दुर्लभः स मया द्रष्टुमाशा य मडती मम ।
 तथा परीतगात्रोऽडं मुमूर्षुर्नान्न संशयः ॥ १७ ॥
 अेतच्छ्रुत्वा स भगवांस्तनुर्मुनिवरोत्तमः ।
 अवाकशिरा ध्यानपरो मुडूर्तमिव तस्थिवान् ॥ १८ ॥
 तमनुध्यान्तमालक्ष्य राजा परमदुर्मनाः ।
 उवाच वाक्यं दीनात्मा मन्दं मन्दमिवासकृत् ॥ १९ ॥
 दुर्लभं किं नु विप्रर्षे आशायाश्चैव किं भवेत् ।
 अवीतु भगवानेतदधि गुड्यं न तन्मयि ॥ २० ॥
 मडर्षिर्भगवांस्तेन पूर्वमासीद्विमानितः ।
 आलिशां अुद्धिमास्थाय मन्दभाग्यतयाऽऽत्मनः ॥ २१ ॥
 अर्थयन्लशं राजन्काग्यनं वल्कलानि य ।
 निर्विण्णः स तु विप्रर्षिर्निराशः समपद्यत ॥ २२ ॥
 अेवमुक्त्वाभिविदाद्यथ तमृषिं लोकापूजितम् ।
 श्रान्तो न्यषीदध्दर्मात्मा यथा त्वं नरसत्तम ॥ २३ ॥
 अर्धं ततः समानीय पादं यैव मडानृषिः ।
 आरण्यकेन विधिना राज्ञे सर्वं न्यवेदयत् ॥ २४ ॥
 ततस्ते मुनयः सर्वे परिवार्यं नरर्षभम् ।
 उपाविशन्पुरस्कृत्य समर्षय षव ध्रुवम् ॥ २५ ॥
 अपृच्छंश्चैव ते तत्र राजानमपराजितम् ।
 प्रयोजनमिदं सर्वमाश्रमस्य प्रवेशनम् ॥ २६ ॥
 षति श्रीमडाभरते शान्तिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि

ऋषभगीतासु सप्तविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः । १२७

अध्यायः १२८

राजोवाच ।

वीरद्युम्नं धृतिं भ्यातो राजाहं दिक्षु विश्रुतः ।
भूरिद्युम्नं सुतं नष्टमन्वेष्टुं वनमागतः ॥ २७ ॥

अेकपुत्रः स विप्राग्र्यं बालं भवेत्तु य सोऽनघ ।
न दृश्यते वने यास्मिंस्तमन्वेष्टुं य राम्यडम् ॥ २८ ॥

ऋषभ उवाच ।

भवेत्तु वने तु वयने राजा मुनिरधोमुषः ।
तूष्णीमेवाभवत्तत्र न य प्रत्युक्तवानृपम् ॥ २९ ॥
स हि तेन पुरा विप्रो राजा नात्यर्थमानितः ।
आशा कृशं य राजेन्द्र तपो दीर्घं समास्थितः ॥ ३० ॥

प्रतिग्रहमहं राज्ञां न करिष्ये कथञ्चन ।
अन्येषां शैव वर्णानामिति कृत्वा धियं तदा ॥ ३१ ॥

आशा हि पुरुषं बालं लालापयति तस्थुषी ।
तामहं व्यपनेष्यामि धृतिं कृत्वा व्यवस्थितः ॥ ३२ ॥

राजोवाच ।

आशायाः किं कृशत्वं य किं येह भुवि दुर्लभम् ।
भ्रवीतु भगवानेतत्त्वं हि धर्मार्थदर्शिवान् ॥ ३३ ॥

ऋषभ उवाच ।

ततः संस्मृत्य तत्सर्वं स्मारयिष्यन्निवाभ्रवीत् ।
राजनं भगवान्विप्रस्ततः कृशतनुस्तनुः ॥ ३४ ॥

कृशत्वेन सभं राजन्नाशाया विद्यते नृप ।
तस्या वै दुर्लभत्वात्तु प्रार्थिताः पार्थिवा मया ॥ ३५ ॥

राजोवाच ।

कृशाकृशे मया भ्रष्टमन्गृहीते वयनात्तव ।
दुर्लभत्वं य तस्यैव वेद वाङ्मयमिव द्विज ॥ ३६ ॥

संशयस्तु मडाप्राज्ञा सञ्जातो लृढये मम ।
 तन्मे सत्तम तत्त्वेन वक्तुमर्हसि पृच्छतः ॥ ३७ ॥
 त्वत्तः कृशतरं किं नु भ्रवीतु भगवानिदम् ।
 यद्वि गुड्यं न ते विप्र लोकेऽस्मिन् किं नु दुर्लभम् ॥ ३८ ॥
 कृशतनुरुवाच ।
 दुर्लभोऽप्यथ वा नास्ति योऽर्थी धृतिमिवाप्नुयात् ।
 सुदुर्लभतरस्तात योऽर्थिनं नावमन्यते ॥ ३९ ॥
 संश्रुत्य नोपडियते परं शक्त्या यथार्हतः ।
 सक्ता या सर्वभूतेषु साशा कृशतरि मया ॥ ४० ॥
 अेकपुत्रः पिता पुत्रे नष्टे वा प्रोषिते तथा ।
 प्रवृत्तिं यो न जानाति साशा कृशतरि मया ॥ ४१ ॥
 प्रसवे यैव नारीणां वृद्धानां पुत्रकारिता ।
 तथा नरेन्द्र धनिनामाशा कृशतरि मया ॥ ४२ ॥
 ऋषभ उवाच ।
 अेतच्छ्रुत्वा ततो राजन्स राजा सावरोधनः ।
 संस्पृश्य पादौ शिरसा निपपात द्विजर्षभे ॥ ४३ ॥
 राजोवाच ।
 प्रसादये त्वा भगवन्पुत्रेणोच्छामि सङ्गतिम् ।
 वृणीष्व य वरं विप्र यमिच्छसि यथाविधि ॥ ४४ ॥
 ऋषभ उवाच ।
 अब्रवीथ्य हि तं वाक्यं राजा राजवलयोचनः ।
 सत्यमेतद्यथा विप्र त्वयोक्तं नास्त्यतो मृषा ॥ ४५ ॥
 ततः प्रलस्य भगवांस्तनुर्धर्मभृतां वरः ।
 पुत्रमस्थानयत्क्षिप्रं तपसा य श्रुतेन य ॥ ४६ ॥
 तं समानाथ्य पुत्रं तु तदोपालभ्य पार्थिवम् ।
 आत्मानं दर्शयामास धर्मं धर्मभृतां वरः ॥ ४७ ॥
 सन्दर्शयित्वा यात्मानं दिव्यमद्भुतदर्शनम् ।
 विपाप्मा विगतक्रोधश्चरार वनमन्तिक्रात् ॥ ४८ ॥

अेतदृष्टं मया राज्ञस्ततश्च वचनं श्रुतम् ।
आशामपनयस्वाशु ततः कृशतरीमिमाम् ॥ ४८ ॥

भीष्म उवाच ।

स तत्रोक्तो महाराज ऋषभेश महात्मना ।
सुमित्रोऽपनयत्किंप्रमाशां कृशतरीं तदा ॥ ५० ॥

अेवं त्वमपि कौन्तेय श्रुत्वा वाणीमिमां मम ।
स्थिरो भव यथा राजन्निभवानयलोत्तमः ॥ ५१ ॥

त्वं छिद्रं य श्रोता य कृच्छ्रेष्वर्थकृतेष्विह ।
श्रुत्वा मम महाराज न सन्तमुमिहार्हसि ॥ ५२ ॥

एति श्रीमहाभरते शान्तिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि
ऋषभगीतासु अष्टविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः । १२८

॥ एति ऋषभगीता समाप्ता ॥

The adhyayas are given as in Gita press edition.
Adhyaya numbers in shAntiparva of Mahabharata BORI
(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).
critical edition and in Kinjavadekar's edition
differ. The verse numbers and line numbers
in each differ so it was difficult to
consolidate. Refer to the links for more clarity.

Prepared and proofread by Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

RiShabhagItA

pdf was typeset on December 29, 2022

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

